

eller sygehusafdelinger på samme specialiseringsniveau inden for deres egen amtskommune, og den enkelte amtskommune skal i videst muligt omfang i sine visitationsregler og bestemmelser om optageområder give adgang til sådanne valg.

Bestemmelsen retter sig således alene mod indlæggelse på sygehus inden for amtskommunen. Om borgerne i en amtskommune også skal have mulighed for at vælge indlæggelse på et sygehus uden for amtskommunens sygehusvæsen, er efter lovforslaget fortsat den enkelte amtskommunes egen afgørelse. Der kan være flere grunde til, at man indlægges på et sygehus uden for egen amtskommune. Den hyppigste årsag er, at eget sygehusvæsen ikke råder over de nødvendige behandlingsmuligheder. I sådanne tilfælde har bopælsamtskommunen pligt til at sørge for den nødvendige behandling i en anden amtskommune, typisk på en sygehusafdeling med lands- eller landsdelsfunktion. I andre tilfælde er behandling uden for egen amtskommune ikke begrundet i lægefaglige betragtninger, men i patientens personlige forhold og ønsker. Man kan f.eks. ønske sig indlagt i en anden amtskommune, fordi de nærmeste pårørende bor der, eller fordi man har et særligt tillidsforhold til en bestemt sygehusafdeling. Endelig forekommer det, at amtskommuner indgår såkaldte grænseaftaler, således at man indlægges på nærmeste sygehus, uanset at dette ligger i naboamtskommune. En sådan aftale er eksempelvis indgået mellem Ribe amtskommune og Ringkøbing amtskommune om indlæggelse af borgere fra Ringkøbing amtskommune på Grindsted sygehus.

Indlæggelse uden for egen amtskommune er ikke ualmindelig. Mere end 10% af samtlige udskrivninger fra sygehusene vedrører patienter fra andre amtskommuner.

Hvis egen amtskommune afslår at betale for behandling i en anden amtskommune, kan den lægefaglige baggrund for afslaget forelægges Sundhedsstyrelsen, der kan afgive en vejledende udtalelse herom. Hvis ønsket om behandling i en anden amtskommune ikke er begrundet i manglende behandlingsmuligheder i egen amtskommune, men f.eks. særligt tillidsforhold til en bestemt sygehusafdeling i en anden amtskommune, har Sundhedsstyrelsen ikke beføjelse til at udtale sig om afslaget.

Til § 42

Bestemmelsen erstatter sygehuslovens §§ 4 og 10 om amtskommunernes adgang til at drive og benytte institutioner i udlandet.

I henhold til disse bestemmelser er der ved bekendtgørelse nr. 69 af 17. februar 1983 om adgang til højt specialiseret behandling i udlandet fastsat regler

for henvisning og afholdelse af udgifter til sådan behandling. Efter bekendtgørelsen afholdes udgifterne til behandlingen af staten, mens udgifterne til befording, herunder for eventuel ledsager, afholdes af bopælsamtskommunen. Det er hensigten at opretholde denne adgang til behandling i udlandet.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alene højt specialiseret behandling. Der er ikke fundet grundlag for at opretholde en bredere adgang for sundhedsministeren til at fastsætte regler for amtskommunernes drift og benyttelse af institutioner i udlandet som i den gældende sygehuslov.

Til § 43

Bestemmelsen svarer til § 10, stk. 2, i sygehusloven. Bestemmelsen sigter alene mod fastsættelse af betalingsregler for de såkaldte selvbetalere. Det vil i praksis først og fremmest sige ikke akutte patienter med bopæl her i landet, som efter eget ønske og mod betaling indlægges til behandling på sygehus uden for bopælsamtskommunens sygehusvæsen, og ikke akutte patienter med bopæl i udlandet. Betalingsregler er i dag fastsat i § 9 i bekendtgørelse nr. 597 af 16. november 1982 om adgang til ydelser efter lov om sygehusvæsenet og lov om svangerskabshygien og fødselsbistandshjælp. Reglerne drejer sig fortrinsvis om beregning og opkrævning af betaling for behandling.

Til § 44

Den gældende sygehuslovs § 5 a indeholder en række bestemmelser om udbetaling af beløb til personlige fornødenheder og indbetaling af egne indtægter for særlige grupper af pensionister, plejepatienter og andre med længerevarende indlæggelse på sygehus.

Disse bestemmelser foreslås på grund af deres store detaljeringsgrad overført til en bekendtgørelse. Det er ikke hensigten at ændre indholdet i reglerne.

Til kapitel 10

De gældende regler om befording i forbindelse med behandling på sygehus eller hos praktiserende læge, følger dels af sygehuslovens §§ 6-8, dels af sygesikringslovens §§ 17-18, samt af bekendtgørelser og cirkulærer i medfør heraf. I lov om svangerskabshygien og fødselsbistandshjælp er henvist til sygehuslovens regler.

Det er med lovforslaget hensigten at fastholde indholdet i de gældende regler, hvorefter der bl.a. er særlige ordninger for pensionister. Der er dog tilstræbt en forenkling i lovforslaget, og alle detaljeregler tænkes overført til en bekendtgørelse.